

กัณฑ์เทศน์ สัจจธรรมกถา

โดย พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตฺโต) กรรมการมหาเถรสมาคม, เจ้าคณะภาค ๒
อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และเจ้าอาวาสวัดประยูรวงศาวาสวรวิหาร
โครงการป้องกันการทุจริตตามแนวทางพระพุทธศาสนา ขับเคลื่อนโดยความร่วมมือระหว่าง
สำนักงาน ป.ป.ช. ร่วมกับมหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ

ธัมมัง จะเร สัจจะริตัง

นะ ตัง ทุจจริตัง จะเร

ธัมมะจารี สุขัง เสติ

อัสมิง โลเก ปะรัมมิ จาติ

ณ บัดนี้ จักรับประทานแสดงพระธรรมเทศนา ในสัจจธรรมกถา ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต เพื่อเป็นเครื่องประดับประดาเครื่องประดับประดา ประดับปัญญาบารมี อนุโมทนากุศลบุญราศีของท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ผู้ชวนชวนมาบำเพ็ญบุญบำเพ็ญกุศล ณ หอประชุมแห่งนี้ โดยปรารภโอกาสสมหามังคลที่สมเด็จพระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้า สมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ เสด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติครบ ๗๐ ปี วันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๙ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๘๔ พรรษา วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือสำนักงาน ป.ป.ช. โดยความเห็นชอบของมหาเถรสมาคม จึงจัดให้มีการแสดงพระธรรมเทศนา เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่สมเด็จพระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้าทั้งสองพระองค์ ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ

การทำความดีถวายเป็นพระราชกุศลในโอกาสสมหามังคลนี้นับเป็นการแสดงออกซึ่งความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณด้วยความกตัญญูกตเวทิต่อสถาบันพระมหากษัตริย์และในขณะเดียวกันก็ถือเป็นโอกาสแห่งปฏิบัติบูชาคือการน้อมนำพระราชจริยาวัตรและพระบรมราโชวาทมาประพฤติปฏิบัติตามอันจะส่งผลให้เกิดความผาสุกและสันติสุขในบ้านเมือง ทั้งนี้เพราะตลอดระยะเวลา ๗๐ ปีที่ผ่านมา สมเด็จพระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้า ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ทรงครองแผ่นดินตามพระปฐมบรมราชโองการที่ทรงประกาศไว้ว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรมเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

ในพระปฐมบรมราชโองการนี้ คำว่า “ครองแผ่นดินโดยธรรม” หมายถึง “ครองแผ่นดินโดยสุจริตธรรม” สมดังพระบาลีพุทธภาษิตที่อาตมภาพได้ยกเป็นนิกเขปบทเบื้องต้นว่า “ธัมมัง

จะเร สุจะริตัง” เป็นต้น แปลความว่า “บุคคลควรประพฤติธรรมให้สุจริต ไม่ควรประพฤติธรรมนั้นให้ทุจริต ผู้ประพฤติธรรมย่อมอยู่เป็นสุขทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า” พระพุทธเจ้าทรงแสดงพุทธภาษิตนี้แก่พระเจ้าสุทโธทนะในโอกาสที่เสด็จไปกรุงกบิลพัสดุ์ครั้งแรกภายหลังจากการตรัสรู้ในพุทธพจน์นี้ คำว่า “ธรรม” หมายถึงหน้าที่ กล่าวคือ พระเจ้าสุทโธทนะทรงมีหน้าที่ในการปกครองซึ่งจัดเป็นวรรณธรรมคือหน้าที่ประจำวรรณกะษัตริย์ พระพุทธเจ้าทรงมีพุทธธรรมคือหน้าที่ประจำของพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่จะต้องออกบิณฑบาตโปรดเวไนยสัตว์ ใครมีธรรมคือหน้าที่อะไรควรทำหน้าที่นั้นให้สุจริตด้วยลักษณะ ๓ ประการ ได้แก่ ๑) ไม่บกพร่องต่อหน้าที่ ๒) ไม่ละเว้นหน้าที่ และ ๓) ไม่ทุจริตต่อหน้าที่

ประการแรก บุคคลชื่อว่าไม่บกพร่องต่อหน้าที่เพราะเขาทุ่มเทอุทิศตนในการปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังความสามารถ เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ใด เขาจะทำหน้าที่นั้นอย่างดีที่สุดเพื่อไม่ให้เกิดความบกพร่องเสียหายแก่งานในหน้าที่ เขาทำนองที่ว่า “ร้องให้สุดคำ ร่ำให้สุดแขน แพนให้สุดปีก” ดังที่นักปราชญ์จีนชื่อว่าขงจื๊อกล่าวไว้ว่า “เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ใด จงทำหน้าที่นั้นให้ดีที่สุด ถ้าเขาให้เลี้ยงม้า ม้าจะต้องอ้วน ถ้าเขาให้เป็นเสนาบดีกระทรวงการคลัง เงินจะต้องเต็มคลัง”

ประการที่สอง บุคคลชื่อว่า ไม่ละเว้นหน้าที่ เพราะเป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ เขาจึงไม่ละทิ้งหน้าที่หรือผลภาระหน้าที่ของตนไปให้คนอื่น เช่น ผู้เป็นทหารย่อมไม่หนีทัพ ผู้เป็นบิดามารดาย่อมไม่ละทิ้งหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนบุตรธิดา ในนิทานอีสปมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับมารดาที่ไม่ทำหน้าที่ว่ากล่าวตักเตือนบุตรของตนเมื่อพบว่าเขาชอบลักขโมยในวัยเด็ก พอบุตรเติบโตใหญ่ก็กลายเป็นโจร อีสปสรุปว่า เมื่อบุตรเป็นโจร บิดามารดาย่อมมีส่วนในการสร้างความเป็นโจรให้กับบุตรเหตุเพราะละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนบุตรของตน

ประการสุดท้าย บุคคลชื่อว่า ไม่ทุจริตต่อหน้าที่ เพราะเขาไม่ปฏิบัติหน้าที่ไปในทางที่มิชอบด้วยกฎหมายและหลักศีลธรรม หมายถึง เขาไม่ใช้อำนาจหน้าที่ไปในการแสวงหาประโยชน์ให้กับตนเองหรือคนอื่นในทางที่ผิดกฎหมายและผิดทำนองคลองธรรม ประโยชน์ในที่นี้หมายรวมทั้งทรัพย์สินเงินทอง ตำแหน่งหน้าที่ ชื่อเสียงเกียรติยศหรือสิทธิอื่นใดที่ไม่สมควรได้มาแต่ก็ใช้อำนาจหน้าที่ในทางมิชอบจนกระทั่งได้มาตามที่ต้องการ นี่เรียกว่าการทุจริตต่อหน้าที่

พระพุทธเจ้าตรัสสอนต่อไปว่า “นะ ตัง ทุจจริตัง จะเร” แปลความว่า “บุคคลไม่ควรประพฤติธรรมคือนั่นให้ทุจริต” ทั้งนี้เพราะการทุจริตต่อหน้าที่เป็นเหมือนสนิมที่กัดกร่อนชีวิตและสังคมให้พังพินาศไปในที่สุด ชีวิตของบุคคลผู้บกพร่องต่อหน้าที่ ละเว้นหน้าที่และทุจริตต่อหน้าที่ย่อมมีแต่ความอ่อนแอเสื่อมโทรม อาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ในอดีตไม่ได้ล่มสลายเพราะภัยจากภายนอกเพียงอย่างเดียว หากแต่บาปทุจริตของประชาชนอันเป็นสนิมภายในก็มีส่วนสร้างความอ่อนแอให้กับอาณาจักรนั้นๆจนต้องล่มสลายเมื่อภัยจากภายนอกมารุกราน ข้อนี้สมดังพุทธพจน์ใน

ธรรมบทที่ว่า “อะยสา ะ มะลัง สมฺมจฺฐิตัง” เป็นต้น แปลความว่า “สนิมเกิดแต่เหล็กย่อมกัดกินเหล็กฉันใด กรรมที่ตนทำไว้ ย่อมนำเขาผู้ไร้ปัญญาไปสู่ทุกขตินั่น” สมด้วยโคลงโลกนิติที่ว่า

สนิมเหล็กเกิดแต่เนื้อ	ในตน
กินกัดเนื้อเหล็กจน	กร่อนขร้า
บาปเกิดแต่ตนคน	เป็นบาป
บาปย่อมทำโทษซ้ำ	ใส่ผู้บาปเอง

สภาพของสังคมไทยในปัจจุบันมีการทุจริตและประพฤตินิยมชอบทั้งในและนอกวงการราชการอยู่ทั่วไปจนเป็นที่ห่วงใยกันว่าการทุจริตต่อหน้าที่กำลังกลายเป็นสนิมร้ายที่บ่อนทำลายประเทศชาติอยู่ในขณะนี้ ทั้งนี้เพราะการทุจริตต่อหน้าที่เมื่อนวนกเข้ากับคติที่ว่า “มือใครยาวสาวได้สาวเอา” ย่อมนำสังคมไปสู่การแก่งแย่งแข่งขันในลักษณะที่ว่า “แย่งอาหารกันกิน แย่งถิ่นกันอยู่ แย่งคู่กันพิศวาส แย่งอำนาจกันเป็นใหญ่” การแตกความสามัคคีกลายเป็นสนิมที่กัดกร่อนโครงสร้างสังคมจากภายในที่รวันล่มสลายถ้าถูกระทบด้วยภัยจากภายนอกในอนาคต

สภาพสังคมที่ด้ายขึ้นไปด้วยการทุจริตและประพฤตินิยมชอบทั้งในและนอกวงการนี้แสดงให้เห็นถึงความย่อหย่อนในการรักษาศีล ๕ เพราะว่าประโยชน์เช่นทรัพย์สินเงินทองที่บุคคลประพฤติทุจริตแล้วได้มานั้นจัดเป็นอทินนาทานคือการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของมิได้ให้ซึ่งนับเป็นการละเมิดศีลห้าข้อที่ ๒ ที่มีคำสมาทานว่า “อทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบทคืองดเว้นการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของมิได้ให้”

การงดเว้นจากการทุจริตท่านเรียกว่า **วิริติ** มี ๓ ประการคือ

๑) **สัมปัตตวิริติ** เว้นสิ่งประจวบเฉพาะหน้า คือเว้นเมื่อประสบเหตุจงใจให้ทำการทุจริตแล้วงดเว้นเสียได้ไม่ทำผิดศีลเพราะมีหิริ ความอายชั่ว โอตตปัปะ ความกลัวบาป

๒) **สมาทานวิริติ** เว้นด้วยการสมาทาน คือ ได้สมาทานศีลไว้แล้วเมื่อประสบเหตุจงใจให้ทำการทุจริตถึงดเว้นได้ตามที่สมาทานไว้ก่อนแล้ว

๓) **สมุจเฉทวิริติ** เว้นได้เด็ดขาด คือ การงดเว้นการทุจริตของพระอริยะทั้งหลาย ผู้ไม่มีแม้แต่ความคิดที่จะประกอบการทุจริตนั้น

ดังนั้น การรณรงค์ให้คนไทยรักษาศีล ๕ โดยเข้าร่วมโครงการหมู่บ้านรักษาศีล ๕ จึงเป็นวิธีการต่อต้านการทุจริตและประพฤตินิยมชอบที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดวิธีหนึ่ง

การทุจริตและประพฤตินิยมชอบมิได้มีแต่ในสมัยนี้เท่านั้น แม้แต่ในสมัยพุทธกาลกว่าสองพันปีมาแล้วก็มีการทุจริตและประพฤตินิยมชอบเช่นเดียวกัน ดังที่มีการเล่าไว้ในธัญญาสูตร ดังต่อไปนี้

ญาติคนหนึ่งของพระสารีบุตรมีชื่อว่าธัญญาปิราหมณ์ เขาเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ในการรับราชการช่วงแรก เขาปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริตเพราะได้ภรรยาที่เป็นสัมาทิฐิคอย

ตกเตือนเขา แต่ตอนหลังเขาได้ภรรยาใหม่ที่เป็นมิชฌาภิบาลเห็นผิดจากทำนองคลองธรรม ธัญชา นิพราหมณ์จึงหันมาประพฤติพุทธต่อหน้าที่ด้วยวิธีการ ๒ อย่าง ดังนี้

วิธีการแรก **เขาอาศัยพระราชปณิธานประชาชน** คือ อ้างกฎหมายหรือใช้อำนาจรัฐเพื่อแสวงหาประโยชน์จากประชาชน วิธีการนี้เรียกว่า **การฉ้อราษฎร์**

วิธีการที่สอง **เขาอาศัยประชาชนปล้นพระราช** คือ เบิกเงินจากคลังหลวงโดยอ้างว่าจะนำไปช่วยประชาชนผู้ประสบภัยแต่เงินนั้นไม่ถึงมือประชาชนเพราะเขานำเงินไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว วิธีการนี้เรียกว่า **การบังหลวง**

ต่อมาเมื่อพระสารีบุตรได้พบกับธัญชานิพราหมณ์ พระเถระได้ถามเขาว่า เขาทำการฉ้อราษฎร์บังหลวงตามที่ผู้รายงานให้ท่านทราบจริงหรือ ธัญชานิพราหมณ์รับสารภาพว่าเขาได้ทำเช่นนั้นจริง พระสารีบุตรถามว่า ทำไมจึงทำเช่นนั้น ธัญชานิพราหมณ์ตอบว่า เหตุที่เขาทำการฉ้อราษฎร์บังหลวง เพราะเขาต้องนำเงินที่ได้จากการทุจริตประพาศมิชอบไปเลี้ยงดูบิดามารดา บุตร ภรรยา ทาสและกรรมกร พระสารีบุตรได้ตักเตือนธัญชานิพราหมณ์ว่า ผู้ทำการทุจริตประพาศมิชอบตายไปแล้วต้องตกนรก คำแก้ตัวที่ว่าเขาจำเป็นต้องทำการทุจริตประพาศมิชอบเพื่อนำเงินไปเลี้ยงดูบิดามารดา บุตร ภรรยา ทาสและกรรมกรนี้ฟังไม่ขึ้น

เรื่องเล่าในธัญชานิสุตตโรแสดงให้เห็นถึงวิธีการหนึ่งที่ธัญชานิพราหมณ์ใช้ฉ้อราษฎร์บังหลวงก็คือการอาศัยพระราชปณิธานประชาชน นั่นคือบุคคลอย่างธัญชานิพราหมณ์อาศัยช่องโหว่ของกฎหมายบ้างความหละหลวมในการกำกับดูแลของผู้บังคับบัญชาบ้างเป็นโอกาสในการแสวงหาประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ บุคคลเช่นนี้มีปรากฏอยู่ทุกยุคทุกสมัย ดังมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับการทุจริตของคนไทยในอดีตว่า สอนสัตว์แห่งหนึ่งได้เสือโคร่งใหม่มาตัวหนึ่ง ผู้อำนวยการสวนสัตว์แห่งนั้นตั้งงบประมาณเป็นค่าอาหารเสือตัวนี้วันละ ๑ บาทซึ่งเป็นเงินจำนวนมากในสมัยนั้น ผู้คุมเบิกเงินวันละ ๑ บาทไปซื้อเนื้อมาเลี้ยงเสือ แต่เขาทำการทุจริตต่อหน้าที่ด้วยการเบียดบังเงิน ๑ สลึงไปเป็นของตน เขาใช้เงินเพียง ๓ สลึงไปซื้อเนื้อมาเลี้ยงเสือทุกวัน ผลปรากฏว่าเสือไม่อ้วนสักที คนที่มาชมสวนสัตว์จึงฟ้องไปที่ผู้อำนวยการสวนสัตว์ว่า งบประมาณค่าอาหารเสือคงไม่พอ ขอให้ตั้งงบประมาณเพิ่ม ผู้อำนวยการสวนสัตว์เป็นคนรอบคอบสุขุม เขาส่งผู้ตรวจการคนหนึ่งไปตรวจดูว่าทำไมเสือจึงไม่อ้วน ผู้ตรวจการคนนั้นไปตรวจดูอยู่สามวันก็รู้ความจริงว่าเงินค่าอาหารเสือถูกเบียดบังไป ๑ สลึง เขาจึงขอส่วนแบ่งเป็นค่าปิดปากอีก ๑ สลึง เสือได้ค่าอาหารแค่วันละ ๒ สลึง เสือจึงผอมลงอย่างเห็นได้ชัด

ผู้ชมสวนสัตว์เห็นว่าเสือผอมจึงร้องเรียนไปยังผู้อำนวยการสวนสัตว์ให้ตั้งงบประมาณค่าอาหารเพิ่ม ผู้อำนวยการสวนสัตว์ก็ส่งผู้ตรวจการระดับสูงไปตรวจดูว่าทำไมเสือจึงผอม ผู้ตรวจการคนนั้นไปตรวจดูอยู่สามวันก็รู้ความจริงว่าเงินค่าอาหารเสือถูกเบียดบังไป ๒ สลึง เขาจึงขอส่วนแบ่งเป็นค่าปิดปากอีก ๑ สลึง ตกลงว่า คนสามคนเบียดบังค่าอาหารเสือไปถึง ๓ สลึง เสือได้ค่าอาหารแค่วันละ ๑ สลึง เสือจึงผอมมากเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก

ผู้ชมสวนสัตว์เห็นว่าเสือผอมมากจึงร้องเรียนไปยังผู้อำนวยการสวนสัตว์ให้ตั้งงบประมาณค่าอาหารเพิ่มโดยด่วน แต่ผู้อำนวยการสวนสัตว์กลับส่งผู้ตรวจการระดับสูงสุดไปตรวจดูว่าทำไมเสือจึงผอมมาก ผู้ตรวจการคนนี้ไปตรวจดูอยู่สามวันเสือก็ตาย เพราะเขาขอสิ่งสุดท้ายเป็นค่าปิดปาก นั่นคือคน ๔ คนเปียดบังค่าอาหารเสือไปจนหมดเสือจึงตาย โคลงโลกนิติได้สรุปเหตุการณ์นี้ไว้ว่า

เบิกทรัพย์วันละบาทซื้อ	มังสา
นายหนึ่งเลี้ยงพยัคฆา	ไปอ้วน
สองสามสี่นายมา	กำกับ กันแฮ
บังทรัพย์สี่ส่วนถ้วน	บาทสิ้นเสื่อตาย

ในเรื่องนี้ เสือก็คือประชาชนที่ถูกเอารัดเอาเปรียบโดยผู้ใช้อำนาจรัฐในทางมิชอบด้วยกฎหมายและศีลธรรม การป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเช่นนี้เกิดขึ้นต้องอาศัยการที่พระราชาหรือผู้นำรัฐต้องประพฤติสุจริตธรรมและคอยกำกับดูแลให้คนใต้ปกครองปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริตตามไปด้วยทั้งนี้เพราะอาศัยระบบการให้รางวัลและการลงโทษที่เคร่งครัดและเป็นธรรม สมดังพระบาลีที่ว่า “นิคคัณเห นิคคะหาระหัง ข่มคนที่ควรข่ม ปัคคัณเห ปัคคะหาระหัง ยกย่องคนที่ควรยกย่อง” และพระบาลีในธรรมมิกสูตรที่ว่า “คุณนัณเเจ ตระมะมานันัง อุขุง คัจฉะติ ปุงคะโว” เป็นต้น แปลความว่า “เมื่อฝูงโคข้ามแม่น้ำไปอยู่ ถ้าโคจำฝูงไปตรง โคลงฝูงเหล่านั้นทั้งหมดย่อมไปตรงตาม ในเมื่อโคจำฝูงไปตรง ในหมู่มนุษย์ก็เหมือนกัน ผู้ใดได้รับสมมติให้เป็นผู้นำ ถ้าผู้นั้นประพฤติธรรม ประชาชนนอกนี้ย่อมประพฤติธรรมเหมือนกัน”

ธัญชาณิสูตตรยังได้แสดงให้เห็นอีกวิธีการหนึ่งที่บุคคลอย่างธัญชาณิพราหมณ์ใช้ในการฉ้อราษฎร์บังหลวง นั่นคือ เขาอาศัยประชาชนปล้นพระราชาซึ่งในสมัยปัจจุบันทำกันได้หลายรูปแบบ เช่น การร่วมกับประชาชนบุกรุกป่าสงวนหรือตัดไม้ทำลายป่า การฮั้วการประมูล การทำสัญญาชนิดที่ทำให้รัฐเสียเปรียบคู่สัญญา รวมทั้งการซื้อสิทธิขายเสียงในการเลือกตั้งทุกระดับ ปัญหาเหล่านี้เกิดจากการที่ประชาชนให้ความร่วมมือในการทุจริตและประพฤติมิชอบเพราะหวังผลประโยชน์ตอบแทน ดังนั้น องค์การสหประชาชาติจึงกำหนดให้วันที่ ๙ ธันวาคมของทุกปีเป็นวันต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันของโลก โดยรณรงค์ให้ประชาชนทั่วโลกพร้อมใจกันที่จะไม่จ่ายและไม่รับสินบน

การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบทั้งในและนอกวงราชการจะประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อประชาชนได้รับการปลูกฝังให้มีโลกपालธรรมคือธรรมเครื่องคุ้มครองโลก ๒ ประการ ได้แก่ ๑) หิริ ความอายชั่ว และ ๒) โอตตปปะ ความกลัวบาป สมดังพระบาลีที่ว่า “เทวเม ภิกขเว สุกกา ธัมมา โลกัง ปาเลนติ” เป็นต้น แปลความว่า “ธรรมฝ่ายขาว ๒ ประการนี้ย่อมคุ้มครองโลก ธรรม ๒ ประการเป็นไหน คือ หิริ ๑ โอตตปปะ ๑” ธรรมทั้งสองประการนี้เรียกว่าธรรมเครื่องคุ้มครองโลกเพราะช่วยประคับประคองให้ระบบศีลธรรมของโลกดำรงอยู่ได้ ถ้าไม่มี

ธรรมเครื่องคุ้มครองโลกทั้งสองประการนี้ มนุษย์ย่อมไม่ต่างจากสัตว์เดรัจฉาน สมดังภาษิตที่โตปเทศที่ว่า “การกิน การนอน การกลัวยัย และการสืบพันธุ์ ทั้งสี่อย่างนี้มีเสมอกันในมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน ธรรมเท่านั้นที่ทำให้มนุษย์ต่างจากสัตว์เดรัจฉาน เมื่อปราศจากธรรม มนุษย์ก็เสมอกับสัตว์เดรัจฉาน” ธรรมที่ทำให้มนุษย์ประเสริฐกว่าสัตว์เดรัจฉานก็คือโลกपालธรรมหรือธรรมฝ่ายขาว ๒ ประการได้แก่ หิริและโอตตปปะ สมดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในธรรมสูตรว่า “ถ้าธรรมฝ่ายขาว ๒ ประการนี้จะไม่พึงคุ้มครองโลกไซ้ ในโลกนี้ก็ไม่มีเหลือคำว่า แม่ น้ำ ป่า ภรรยาของอาจารย์หรือว่าภรรยาของครูปรากฏอยู่ ชาวโลกจักถึงการผสมปะปนกันไป เหมือนอย่างแพะ แกะ ไก่ สุกร สุนัข สุนัขจิ้งจอก ฉะนั้น ภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะเหตุที่ธรรมฝ่ายขาว ๒ ประการนี้ยังคุ้มครองโลกอยู่ ดังนั้น จึงยังเหลือคำว่า แม่ น้ำ ป่า ภรรยาของอาจารย์ หรือว่าภรรยาของครูปรากฏอยู่”

ในบรรดาธรรมเครื่องคุ้มครองโลกทั้งสองอย่างนั้น หิริ ความอายชั่ว หมายถึง ความละอายต่อการทำบาปกรรมหรือความชั่วทั้งปวง เป็นการมองเห็นความชั่วหรือบาปกรรมว่าเป็นสิ่งสกปรกที่ไม่ควรจะข้องแวะด้วย ทั้งนี้เพราะเชื่อมั่นในความดีและศักดิ์ศรีของตนจนไม่ประสงค์จะลดตัวลงไปเกลือกกลั้วกับความชั่วทั้งหลาย ท่านเปรียบหิริเหมือนความรู้สึกของคนที่อาบน้ำชำระล้างร่างกายจนสะอาดหมดจดแล้วย่อมไม่ประสงค์จะให้ร่างกายไปแปดเปื้อนกับสิ่งสกปรกอีก

โอตตปปะ ความกลัวบาป หมายถึง ความกลัววิบากหรือผลของความชั่วที่จะตามมาสร้างความทุกข์ให้กับชีวิต ความกลัวผลร้ายที่จะตามมานี้สามารถห้ามมิให้คนทำชั่วได้ ผลร้ายนั้นเป็นได้ทั้งความทุกข์ในชาตินี้และในชาติหน้า ท่านเปรียบโอตตปปะเหมือนความรู้สึกของคนที่เห็นถ่านเพลิงติดไฟลุกโชนแล้วไม่กล้าจับเพราะกลัวความร้อนเผามือของตน สมดังบทกลอนที่ว่า

ถ้ารักตัว กลัวกรรม อย่าทำชั่ว
จงเลิกทำ แต่กรรม ที่ดีดี

จะหมองมัว หม่นไหม้ ไปเมืองผี
จะได้มี ความสุข พันทุกข์ภัย

ในสติสูตร พระพุทธเจ้าตรัสว่า หิริและโอตตปปะนี้เป็นเหตุให้เกิดการสำรวมอินทรีคือตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และการสำรวมอินทรีก็เป็นพื้นฐานของการรักษาศีล ดังพระบาลีที่ว่า “ทิโรตตปเป สะติ ทิโรตตปปะสมปณันสสะ อุปะนิสะสัมปโน โหติ อินทริยะสังวะโร” เป็นต้น แปลความว่า “เมื่อหิริและโอตตปปะมีอยู่ อินทริยสังวรซึ่งว่ามีเหตุผลสมบูรณ์สำหรับผู้ที่มีเหตุผลด้วยหิริและโอตตปปะ เมื่ออินทริยสังวรมีอยู่ ศีลซึ่งว่ามีเหตุผลสมบูรณ์ สำหรับผู้ที่สมบูรณ์ด้วยอินทริยสังวร”

ดังได้พรรณนามาแล้วว่า การงดเว้นจากการทุจริตและประพฤตินิชอบถือว่าการรักษาศีลห้าข้อที่ ๒ คือการงดเว้นจากอกุศลนาทานหรือการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของมิได้ให้ การงดเว้นจากการทุจริตจะคงอยู่อย่างยั่งยืนก็ต่อเมื่อมีหิริและโอตตปปะเป็นพื้นฐาน ถ้าปราศจากธรรมทั้งสองประการนี้แล้ว คนเราย่อมสามารถที่จะทำการทุจริตและประพฤตินิชอบได้ตลอดเวลา ดังนั้น การ

ปลูกฝังธรรมทั้งสองประการให้เป็นธรรมประจำใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ นั่นคือ มีหิริความละอายที่จะทำการทุจริตและประพฤติมิชอบ มีโอตตัปปะความกลัวผลร้ายของการทุจริตและประพฤติมิชอบนั้น

หิริ ความอายชั่วเกิดจากการนึกถึงความเป็นคนดีและศักดิ์ศรีของวงศ์ตระกูลเป็นต้นแล้วเกิดความละอายใจที่จะทำการทุจริตและประพฤติมิชอบ ความทะนงในศักดิ์ศรีทำให้คนบางคนไม่คิดโกงใครหรือขอใครกิน ดังที่พรรณนาไว้ในโคลงโลกนิติว่า

ถึงจนทนสู้กัด	กินเกลือ
อย่าเที่ยวแลเนื้อเถื่อ	พวกพ้อง
อดอยากเยี่ยงอย่างเสือ	สงวนศักดิ์
โซกใส่สาใส่ท้อง	จับเนื้อกินเอง

เรื่องของนางขุชุตตราเป็นตัวอย่างหนึ่งของบุคคลที่ต้วนจากการทุจริตและประพฤติมิชอบเพราะเกิดหิริความอายชั่วขึ้นในใจ เรื่องมีอยู่ว่า

นางขุชุตตราเป็นสาวใช้ของพระนางสามาวดีผู้เป็นมเหสีของพระเจ้าอุเทนแห่งกรุงโกสัมพี เธอเบิกเงินจากคลังหลวงเป็นเหรียญกษาปณ์วันละ ๘ อันเพื่อนำไปซื้อดอกไม้มาถวายพระนางสามาวดี เมื่อเบิกเงินไปแล้ว นางขุชุตตราจ่ายค่าดอกไม้เพียง ๔ เหรียญกษาปณ์และได้ดอกไม้วันละครึ่งกระเช้า เงินที่เหลือเธอได้เบียดบังไปเป็นของตนเอง นี่คือการทุจริตต่อหน้าที่ นางขุชุตตราทำอย่างนี้ทุกวัน วันหนึ่ง ช่างดอกไม้นิมนต์พระพุทธรูปเจ้าพร้อมพระสงฆ์หมู่ใหญ่มารับภัตตาหารที่ร้าน จึงไม่มีเวลาจัดดอกไม้ให้นางขุชุตตรา ขณะที่รอรับดอกไม้อยู่นั้น นางขุชุตตราได้ช่วยจัดอาหารถวายพระสงฆ์และได้มีโอกาสฟังคำเทศนาและคำอนุโมทนาของพระพุทธรูปเจ้าจนจบแล้วเธอได้ดวงตาเห็นธรรม เธอได้จ่ายเงินเป็นเหรียญกษาปณ์ ๘ อันซื้อดอกไม้เต็มกระเช้าไปถวายพระนางสามาวดี เมื่อทอดพระเนตรเห็นดอกไม้ที่มากกว่าทุกวัน พระนางสามาวดีตรัสถามว่าพระเจ้าอุเทนพระราชทานเงินค่าดอกไม้เพิ่มขึ้นหรืออย่างไร นางขุชุตตราสารภาพความจริงที่ตนเคยเบียดบังเงินค่าดอกไม้วันละ ๔ เหรียญกษาปณ์ หิริความละอายใจทำให้เธอต้วนการเบียดบังทรัพย์นั้น ยิ่งไปกว่านั้น เธอเห็นเองว่า อริยทรัพย์ภายในที่เธอได้รับจากการฟังธรรมของพระพุทธรูปเจ้ามีค่ายิ่งกว่าทรัพย์ภายนอก เธอมีความสันโดษคือความรู้จักพอขึ้นในใจจึงไม่ปรารถนาที่จะเบียดบังเงินค่าดอกไม้อีกเลย ทั้งนี้เพราะสันโดษคือความพอใจตามมีตามได้ทำให้เกิดความพอเพียง ดังพระบาลีที่ว่า “สันตุณฺฐี ประมะมัง ะฉนัง ความรู้จักพอเป็นยอดทรัพย์” สมด้วยภาษิตอุทานธรรมที่ว่า

“ความไม่พอใจจนเป็นคนเข็ญ	พอแล้วเป็นเศรษฐีมหาศาล
จนทั้งนอกทั้งในไม่ได้การ	จงคิดอ่านแก้จนเป็นคนมี”

ด้วยเหตุนี้ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่สมเด็จพระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้า ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐได้พระราชทานแก่พสกนิกรชาวไทยและชาวโลกย่อมเป็นหลักการดำเนินชีวิตที่ป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง

โอดตปปะความกลัวบาปเกิดจากการนึกถึงภัยหรือความทุกข์ที่เป็นผลจากการทำบาป ความกลัวบาปที่ควรนึกถึงมี ๔ ประการ คือ

๑) **อัตตานวาทภัย** ความกลัวถูกตนเองตำหนิติเตียน หมายถึงกลัวการมีวิปปฏิสารหรือความสำนึกผิดที่จะคอยติดตามเผาผลาญจิตใจ

๒) **ปรานวาทภัย** ความกลัวผู้อื่นติเตียน หมายถึง กลัวการถูกสังคมประณามหรือกลัวการถูกสื่อมวลชนประจาน เป็นต้น

๓) **ทัณฑภัย** ความกลัวถูกลงอาญา หมายถึง กลัวโทษปรับ จอจำหรือประหารชีวิต รวมทั้งการถูกยึดทรัพย์ตามที่กฎหมายกำหนด

๔) **หุคติภัย** ความกลัวหุคติ หมายถึงกลัวการรับโทษในนรกเป็นต้นภายหลังจากสิ้นชีวิตไปแล้ว

โอดตปปะความกลัวบาปชนิดที่ ๔ คือหุคติภัยนี้เป็นเรื่องที่พระสารีบุตรได้พยายามปลุกฝังในใจของธัญชนิพราหมณ์ แม้พระราชนิพนธ์ในพระมหาธรรมราชาลิไทเรื่องไตรภูมิพระร่วงก็สอนให้คนไทยกลัวบาปกรรมกลัวการตกนรกหมกไหม้ วรรณกรรมเรื่องไตรภูมิพระร่วงนี้จึงได้ทำหน้าที่คุ้มครองป้องกันระบบศีลธรรมของสังคมไทยในอดีตมาอย่างยาวนาน คนไทยสมัยโบราณงดเว้นการประพฤติดุจจริตเพราะกลัวผลแห่งบาปกรรมตามกฎหมายแห่งกรรมที่ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”

สำหรับสังคมไทยปัจจุบัน โอดตปปะ ความกลัวผลบาปในชาติปัจจุบันควรได้รับการเน้นย้ำเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเรื่องทัณฑภัยคือกระบวนการใช้กฎหมายลงโทษผู้กระทำการทุจริตและประพฤติดุจจริตต้องเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพจึงจะมีผลเป็นเครื่องกระตุ้นโอดตปปะให้ทำหน้าที่เป็นภูมิคุ้มกันมิให้ทำการทุจริต

ธรรมทั้งสองประการคือhiriและโอดตปปะดังที่พรรณนามาเป็นธรรมขั้นพื้นฐานของการปฏิบัติหน้าที่ให้สุจริต ผู้ประพฤติดุจจริตย่อมมีชีวิตที่เป็นสุข ดังพระบาลีที่ยกไว้ ณ เบื้องต้นว่า “ธัมมะจารี สุขัง เสติ อัสมิท โลเก ปะรัมมิ จะ” แปลความว่า “ผู้ประพฤดิธรรมย่อมอยู่เป็นสุขทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า” ตรงกันข้าม ผู้ประพฤติดุจจริตต่อหน้าที่ย่อมอยู่เป็นทุกข์ดังที่พราหมณ์คนหนึ่งได้พยายามพิสูจน์เรื่องนี้ในสมัยพุทธกาล

พราหมณ์คนดังกล่าวนี้รับราชการอยู่ในราชสำนักของพระเจ้าโกศล เขาเป็นพราหมณ์ผู้รอบรู้ในไตรเพทและเป็นชาวพุทธผู้รักษาศีล ๕ อย่างเคร่งครัด เขาได้รับการยกย่องเป็นอย่างดีจากราชสำนัก เขาต้องการทดลองดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาประพฤติดุจจริตผิดศีลธรรม วันหนึ่ง เมื่อจะกลับบ้าน เขาได้หยิบเหรียญกษาปณ์ ๑ อันไปจากแผงของเหรียญคนหนึ่งโดยมิได้บอกกล่าวเลย เหรียญคนนั้นมีได้พูดอะไรกับเขา เพราะความเคารพ รุ่งขึ้นพราหมณ์หยิบไปสองเหรียญกษาปณ์ เหรียญคนนั้นก็เฉยเหมือนเดิม ในวันที่สาม พราหมณ์คว้าเหรียญกษาปณ์ไปเติมกำมือ

โครงการแสดงพระธรรมเทศนา “สุจริตรมกถา” ป้องกันการทุจริตตามแนวพระพุทธศาสนา
เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร
เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา
วันอาทิตย์ที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐ (แรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๘) ณ วัดต่างๆ ทั่วประเทศ

หลักการและเหตุผล

ด้วยในวันที่ ๒๘ กรกฎาคม เป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ นี้ เปนมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา พสกนิกรทุกหมู่เหล่า ล้วนมีความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ในการนี้ คณะสงฆ์โดยมติมหาเถรสมาคม ครั้งที่ ๖/๒๕๖๐ มติที่ ๑๖๘/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๐ เห็นชอบให้วัดทุกวัดแสดงพระธรรมเทศนากัณฑ์ “สุจริตรมกถา” และมติที่ประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ครั้งที่ ๘๖๔-๓๕/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เห็นชอบให้จัดกิจกรรมการเทศน์ป้องกันการทุจริตตามแนวพระพุทธศาสนา เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา โดยกำหนดจัดกิจกรรมในวันอาทิตย์ที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ณ วัดต่างๆ พร้อมกันทั่วประเทศ

พระธรรมเทศนากัณฑ์สุจริตรมกถานั้น พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตฺโต) อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นผู้ประพันธ์ขึ้นตามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือในการรณรงค์ป้องกันการทุจริตระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช. กับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตโดยใช้กลไกทางศาสนา และร่วมรณรงค์เผยแพร่ความรู้ด้านคุณธรรมจริยธรรมนำไปสู่การปฏิบัติ โดยสำนักงาน ป.ป.ช. ได้ดำเนินการผลิตกัณฑ์เทศน์ดังกล่าว จำนวน ๖๐,๐๐๐ ผูก เพื่อแจกจ่ายไปยังวัดต่างๆ ทั่วประเทศ ตามมติมหาเถรสมาคม ครั้งที่ ๖/๒๕๖๐ แล้ว

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อเฉลิมพระเกียรติและถวายพระราชกุศลแด่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐
๒. เพื่อให้ประชาชนทุกหมู่เหล่าบำเพ็ญความดีน้อมเกล้าฯ ถวายแด่สมเด็จพระปิ่นทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช รัชกาลที่ ๙
๓. เพื่อให้ประชาชนเข้าใจแนวทางการป้องกันการทุจริตตามแนวพระพุทธศาสนา

กลุ่มเป้าหมาย

ประชาชนทุกภาคส่วน ข้าราชการ นักเรียน นักศึกษา ได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา เนื่องในโอกาสเฉลิมพระเกียรติสถาบันพระมหากษัตริย์

สถานที่ดำเนินการ

วัดทั่วประเทศจัดเทศน์กัณฑ์ “สุจริตรวมกถา” ในวันอาทิตย์ที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐ (ตรงกับแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๘) ภายใต้มหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ครั้งที่ ๖/๒๕๖๐ มติที่ ๑๖๘/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๐

หน่วยงานรับผิดชอบโครงการ

สำนักงาน ป.ป.ช. และมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ประโยชน์ที่ได้รับ

๑. น้อมเกล้าฯ ถวายพระราชกุศลแด่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐
๒. ประชาชนทุกหมู่เหล่าได้บำเพ็ญความดีน้อมเกล้าฯ ถวายแด่สมเด็จพระปรินทรมหาภูมิพล อดุลยเดชมหาราช รัชกาลที่ ๙
๓. ประชาชนเข้าใจแนวทางการป้องกันการทุจริตตามแนวพระพุทธศาสนาอย่างถูกต้อง

การติดต่อประสานงาน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โทร ๐๘๖-๐๕๑-๐๐๖๒

เว็บไซต์ www.mcu.ac.th

มติมหาเถรสมาคม

ครั้งที่ ๖/๒๕๖๐

สำนักเลขาธิการมหาเถรสมาคม

มติที่

๑๖๘ ๒๕๖๐

เรื่อง

ขอความเห็นชอบให้วัดทุกวัดแสดงพระธรรมเทศนาถ้อยคำ “สุจริตธรรมกถา” เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐

ในการประชุมมหาเถรสมาคม ครั้งที่ ๖/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๐ เลขาธิการมหาเถรสมาคม เสนอว่า สำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือ ที่ ปช ๐๐๐๗/๐๐๑๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ แจ้งว่า สำนักงาน ป.ป.ช. ร่วมกับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ดำเนินการจัดกิจกรรมการผลิตภัณฑ์เทศน์ป้องกันการทุจริตตามโครงการป้องกันการทุจริตตามแนวพระพุทธศาสนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริม สนับสนุน เผยแพร่ และประสานให้เกิดการปลูกจิตสำนึก ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม และสร้างวินัยแก่ทุกภาคส่วน โดยใช้กลไกทางพระพุทธศาสนา เสริมสร้างทัศนคติค่านิยมในความซื่อสัตย์สุจริตบนพื้นฐานของการดำเนินชีวิตที่นำไปสู่การสร้างสังคมโปร่งใสตามแนวพระพุทธศาสนา โดยได้ดำเนินการผลิตภัณฑ์เทศน์ “สุจริตธรรมกถา” ซึ่งพระพรหมบัณฑิต กรรมการมหาเถรสมาคม เจ้าคณะภาค ๒ และอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นผู้ประพันธ์ภัณฑ์เทศน์ดังกล่าว โดยกำหนดจัดกิจกรรมในวันอาทิตย์ ที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐ (ตรงกับวันแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๘) ซึ่งอยู่ในช่วงเข้าพรรษา ประจำปี ๒๕๖๐ (วันที่ ๔ กรกฎาคม - ๕ ตุลาคม ๒๕๖๐) และในโอกาสอื่นในวันเวลาที่วัดเห็นสมควร ทั้งนี้ ในการจัดส่งภัณฑ์เทศน์ “สุจริตธรรมกถา” ทางสำนักงาน ป.ป.ช. จะดำเนินการจัดส่งให้กับวัดทุกวัดทั่วประเทศก่อนเข้าพรรษา ในปี ๒๕๖๐ และขอให้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาตินำเสนอมหาเถรสมาคมเพื่อโปรดพิจารณาให้วัดทุกวัดแสดงพระธรรมเทศนา ถ้อยคำ “สุจริตธรรมกถา” พร้อมกันทั่วประเทศ เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐

สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติเห็นควรนำเสนอมหาเถรสมาคมเพื่อโปรดพิจารณา

ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบให้วัดทุกวัดแสดงพระธรรมเทศนา ถ้อยคำ “สุจริตธรรมกถา” พร้อมกันทั่วประเทศ เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐ และให้ดำเนินการได้ทันที โดยไม่ต้องรอรับรองรายงานการประชุม

พันตำรวจโท

(พงศ์พร พรหมณัสสน์)

ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ

เลขาธิการมหาเถรสมาคม

๙
๑๖๘
๒๕๖๐
๑
๒๕๖๐

ด่วนที่สุด

ที่ พศ ๐๐๑๑.๔/ ๐๔๑๒๐

คณะกรรมการจังหวัดนครสวรรค์
รับหนังสือที่..... ๑๒๗๕
วันที่..... ๑๒/๑๒/๒๕๖๐
เวลา..... ๑๗.๐๐

สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ
อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐

๒๖ เมษายน ๒๕๖๐

เรื่อง การแสดงพระธรรมเทศนาถ้อยคำ “สุจริตธรรมกลา” เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐

นมัสการ เจ้าคณะจังหวัดทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. มติมหาเถรสมาคม ครั้งที่ ๖/๒๕๖๐ มติที่ ๑๖๘/๒๕๖๐ จำนวน ๑ ฉบับ
๒. กำหนดการ จำนวน ๑ ฉบับ

ตามที่มหาเถรสมาคม มีมติที่ ๑๖๘/๒๕๖๐ เรื่อง ขอความเห็นชอบให้วัดทุกวัดแสดงพระธรรมเทศนาถ้อยคำ “สุจริตธรรมกลา” เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐ โดยที่ประชุมมีมติเห็นชอบให้วัดทุกวัดแสดงพระธรรมเทศนาฯ ดังกล่าวข้างต้น ในวันอาทิตย์ที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐ (ตรงกับวันแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๘)

เพื่อให้การดำเนินการแสดงพระธรรมเทศนาถ้อยคำ “สุจริตธรรมกลา” เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและสมพระเกียรติฯ จึงขอความเมตตา ดังนี้

๑. ประสานงานกับสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดเพื่อขอรับถ้อยคำเทศน์ “สุจริตธรรมกลา” เพื่อนำไปมอบให้แก่วัดทุกวัดในเขตปกครอง เพื่อจัดแสดงพระธรรมเทศนาในวันอาทิตย์ที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐ (ตรงกับวันแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๘)

๒. ให้ความร่วมมือกับสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดในการรายงานผลจำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรม พร้อมรูปภาพประกอบ เพื่อนำส่งสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ และพิจารณาดำเนินการต่อไป

๓. แจ้งวัดทุกวัดในเขตปกครองแสดงพระธรรมเทศนาถ้อยคำ “สุจริตธรรมกลา” ดังกล่าว ในโอกาสอื่นในวันเวลาที่วัดเห็นสมควรต่อไป และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

เสนอเพื่อโปรด จินนัสการมาเพื่อโปรดพิจารณา

☒ ทราบ

☐ พิจารณา

☐ เห็นชอบ

☐ มอบหมาย

☐ อนุญาต

☐ อนุมัติ

ขอนมัสการด้วยความเคารพอย่างสูง

พันตำรวจโท

(พงศ์พร พราหมณ์แสนท์)

ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ

(พระมหาภารดร อมรเวที)

เลขานุการเจ้าคณะจังหวัดนครสวรรค์

๑๒/๑๒/๒๕๖๐

กลุ่มป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ

โทร.โทรสาร ๐ ๒๔๔๑ ๔๕๗๖

☒ ทราบ

☐ เห็นชอบ

☐ อนุญาต

☐ อนุมัติ

(พระเทพปริยัติเมธี)

เจ้าคณะจังหวัดนครสวรรค์